

[Thoft]

som også betyder stærkt stigende kurser, drejer sig om lovforslag nr. L 113 om realrente-beskatning af pensionskassernes investeringer i byggeri. Når pensionskasserne skal betale realrentebeskatning af investeringer i obligationer og af investeringer i ejendomme, er der investeringer i aktier tilbage. Det, vi vil opleve i den kommende tid, er et voldsomt oppustet aktiemarked som følge af denne beskatning.

Altså samtidig med at man meget brutalt skærer ned ved at lægge afgifter på varme-forbrug og andre nødvendige forbrugsgoder, laver folkettinget altså i denne uge også love, som overfører milliardbeløb – og jeg vil gerne understrege, at der er tale om milliardbeløb – til obligations- og aktieejerne. Resultatet af det bliver ikke en forbedring af betalingsbalancen, det bliver en forværring af betalingsbalancen. Denne omfordeling synes jeg også folkettinget skal tage med, inden vi vedtager dette endeligt i morgen.

Ingerlise Koefoed (SF):

Kommunevalget blev en succes for SF og en delvis succes for socialdemokratiet. Vælgerne markerede meget stor tilslutning til en kommunalpolitik, der bygger på et godt offentligt servicenet, på en bedre miljøpolitik med større krav om at forebygge og bekæmpe den voksende forurening, på en decentralisering af en del af beslutningsmyndigheden til borgerne selv, på brugerindflydelse på en lang række områder, boligpolitik med hovedvægten på almennyttigt byggeri, på sanering og byfornyelse samt på en folkelig og bred idrætspolitik. I mange kommuner markerede et flertal dermed deres afstandtagen til den nyliberale nedskærings- og privatiseringspolitik, som står så højt på de borgerlige partiers og den borgerlige regerings og de radikales prioriteringsliste.

Med finanslovforslaget og med de nye ændringer af forslaget, som indgrebet indebærer, har regeringen og de radikale gjort, hvad de kunne for, at de nye flertal ude i kommunerne får svært ved at leve op til de forventninger, vælgerne har til dem. Og det er næppe helt utilsigtet, at regeringen på den måde lægger ret tunge sten i vejen for de arbejderflertal, der blev konsolideret, eller som opstod ved kommunalvalget i november. Så må vi andre jo bare glæde os over, at en kom-

munalbestyrelse eller et amtsråd trods alt sidder i 4 år, og så må vi gøre, hvad vi kan for, at der inden den tid skal komme et helt andet flertal og en helt anden politik også over for kommunerne i dette folketing.

Det, vi har gjort i dag ved at putte debatten om finansloven og dens konsekvenser ind i en debat om afgifter o.lign., viser mig noget om, at politikere kan blive så fremmedgjort for alt det, der sker uden for de politiske mure, at vi kan komme til at betragte mennesker som brikker i et spil, der kun drejer sig om kroner og øre, at vi kan komme til at tro eller i hvert fald til at give befolkningen det indtryk, at den klogeste og den dygtigste politiker er ham, der ligesom brødrene i Klods Hans kan remse tal og ord op i rivende hast. Men selv med det syn på politik må de borgerlige politikere vel af og til spørge sig selv, om det, de gør, egentlig kan betale sig.

Jeg ville så gerne have en beregning fra socialministeren af, hvad de mennesker, som det politiske system har gjort svage, koster på budgetterne i stat og kommuner, ikke i indkomstoverførsler, som det hedder på fremmedgjort sprog, men i ekstraudgifter til syge børn, til hospitalsophold, til medicintilskud osv. Jeg ville egentlig også bede indenrigsministeren, i hvis ministerium etik er blevet et modeord, som kun anvendes på den biomedicinske udvikling, forklare os, hvilken overordnet etik der styrer de stadige angreb på kommunerne med bl.a. den følge, at kommunerne må gøre deres institutioner for børn og ældre dyrere og udsætte vigtige byggearbejder og hjælpeforanstaltninger for deres gamle og svage.

Vore ændringsforslag til dette finanslovsforslag viser eller antyder, hvilken økonomisk politik vi ville føre, hvis vi havde mulighed for det. Vi har talt om dette mange gange, og jeg har ikke tid her til at gå i detaljer med en politik, der på én gang kunne rette op på betalingsbalanceunderskuddet og skabe stor beskæftigelse, men jeg vil gerne herfra i dag indbyde til et samarbejde om denne politik og ikke om den alene. Vi ønsker et samarbejde med andre partier, og vi stiller ikke helt uomgængelige krav.

Det, vi ønsker, er, at der skal komme gang i samtalen mellem arbejderpartierne også uden for denne folketingsal, og inden der kommer et valg – og lad det i øvrigt ske så